

Luister,' zei hij, 'hou nou op met piekeren. Dit komt heus alle -
maal wel goed.'

'Ilan...'

'Ik meen het. Ik heb de kinderen gezegd dat ze zich moeten gedragen.

En daarna gaan we naar de speelgoedwinkel, naar Hamley's, om iets leuks uit te zoeken. Jullie hoeven elkaar alleen maar even gedag te zeggen.' Een mompelend geluid aan de andere kant van de lijn. 'Goed?' vroeg ilan, nu op een andere toon. 'Ik zie je zo... Het is Eve,' hoorde ze hem tegen iemand anders zeggen. 'Dat doen we later wel. Dat heb ik al gezegd.'

'Jemig, papa...'

En toen werd de verbinding verbroken.

De meisjesstem was het laatste wat ze hoorde. Het was een jonge stem: veel zelfverzekerder dan zij op die leeftijd was geweest. Hannah?

Eve twijfelde. Het klonk al te volwassen voor Sophie. Ze stond nog steeds na te denken toen het ineens tot haar doordrong.

Ik heb tegen de kinderen gezegd dat ze zich moeten gedragen.

Hoezo moest iemand hen dat op het hart drukken? ilan zei altijd hoe lief en beleefd ze wel niet waren. Maar misschien lag dat wel aan zijn bevooroordeelde blik.

Dit voelde alsof ze haar rijexamen, eindexamen en een wortelkanaalbehandeling moest ondergaan, en dat allemaal tegelijk. En misschien nog wel met een sollicitatiegesprek erbij. Eigenlijk voelde het zelfs nog veel erger dan dat allemaal. Heel veel erger.

Haar maag was leeg, hol en misselijk. Als ze misschien iets had gegeten dat de moeite waard was om uit te braken, had ze dat nu wel gedaan, midden op Charing Cross Road. De hoofdpijn die volgde op haar paniekaanval drukte tegen haar ogen; en de eerste mooie lentedag van het jaar zou pijn doen aan haar ogen, als het licht zich langs haar enorme zonnebrilglazen had kunnen werken. Toen ze hem voor het eerst opzette vond ze zelf dat het er lekker nonchalant uitzag. Maar nu was ze als de dood dat ze op een insect met kroeshaar en vliegenogen leek. Een monster uit *Dr Who* dat de kinderen van angst achter de bank deed springen.

Kom op, Eve, zei ze tegen zichzelf. Je bent tweeëndertig, je bent een volwassen vrouw, je hebt je eigen huis, een goede baan... en die kids zijn amper een meter groot.

Aan de andere kant hielden die kleine dwergjes haar toekomst in hun met chocolade besmeurde handjes. En dat was een angstaan - jagende gedachte. Eentje die haar het grootste deel van de nacht uit de slaap hield.

Dertig minuten later keek ze vanaf de stoep naar de overkant van Old Compton Street. Ze zag drie kleine hoofdjes in het raam op de eerste verdieping van Patisserie Valerie. Ians drie kinderen waren allemaal blond; uiteraard. Ze had echt genoeg foto's van hen gezien. Bovendien, wat zouden ze anders voor haar moeten hebben? Hij was een knappe vent, met een dikke bos blond haar. En Caroline was ook blond, daar was ze zelfs beroemd om.

Niet dat Eve Caroline ooit had ontmoet, maar haar jukbeenderen, haar lieflijke glimlach en haar naar achter gestreken haren kende iedereen. Ze waren te bewonderen op een foto naast haar naam in *The Times*, en mensen die haar column nog nooit hadden gelezen kenden haar gezicht van *The Culture Show* en *Arena*, om nog maar te zwijgen over die aflevering van de talkshow van Jonathan Ross.

Ergert nog, diezelfde glimlach stond nog steeds op Ians mobieltje, in diverse aandoenlijke familiesamenstellingen. Caro's haarkleur kon best wel eens uit een potje komen, dacht Eve vals, maar met zulke genen konden Ian en Caroline Newsome natuurlijk niets anders produceren dan engeltjes die niet zouden misstaan in een reclame voor Pampers.

Doe normaal, zei Eve tegen zichzelf.

Terwijl ze stond te treuzelen, klaarde de lucht op en bescheen de zon de bovenste ramen van Patisserie Valerie, en liet dat troepje engeltjes stralen. Als ze daar nog veel langer zou blijven staan zou ze te laat komen; en dat, had ze stellig met haar hand op het hart beloofd, zou nooit gebeuren. En als Eve te laat zou zijn dan werd Ian alleen nog maar meer gespannen terwijl zijn stressniveau al zo hoog was.

'Dit is echt ontzettend belangrijk,' had hij haar laatst nog door de telefoon gezegd. Alsof zij dat niet wist. 'Ik heb nog nooit...' hij was stil. 'Ze hebben nog nooit... een van mijn vriendinnen ontmoet.'

Eve had hem nog nooit zo zenuwachtig meegemaakt. Zijn overduidelijke zorgen deden die van haar alleen maar toenemen.

'En kom in godsnaam op tijd,' voegde hij er nog aan toe. 'Je weet hoe het is met kinderen. Je moet doen wat je hebt gezegd dat je gaat doen, wanneer je hebt gezegd dat je het zult doen.'

Eve wist helemaal niet 'hoe het is met kinderen'. Dat was dus precies het punt. Ze had er geen.

Als Ian gestrest was, dan was Eve zelf de enige speler in Team Eve en zou ze per definitie weggespeeld worden. Als om zichzelf dat in te wrijven, zag ze haar spiegelbeeld in het raam onder de luifel. Een middelmatig mooie brunette, met krullende manen - een beetje kroezig, een beetje sproeterig - keek haar met een halve glimlach aan.

Haar regenjas hing over een blauw met witte gestreept truitje en een spijkerbroek. Afgetrapte All Stars maakten de look helemaal af. Kindvriendelijk, maar niet slonzig, dat was de look waar ze voor ging. Tikje nonchalant, maar toch leuk. Elle Macpherson, in de goedkopere uitvoering. Niet bang om vies te worden, meer dan in staat om de jaarlijkse moederrace op de schoolspordag te winnen. (*Doen stiefmoeders ook aan sportdagen?* Ze zette de gedachte uit haar hoofd. Een ding tegelijk.)

Eve rommelde wat in haar grote leren tas en viste er een blauwe plastic tas uit. Ze liet de kinderboeken er langzaam uit uitglijden (smeergeld, zoenoffers, verlate verjaardagscadeautjes, paaseivervangers

die de tanden niet aantastten...). Ze stopte ze onder haar arm, duwde het plastic tasje weer onder de andere troep in haar tas en ademde diep in. Ze marcheerde vastberaden door de menigte die zich voor de deur van het café had verzameld, duwde hem open en liep naar de trap achterin.

Zelfs in een restaurantje vol met hongerige toeristen waren ze niet te missen. De ronde tafel bij het raam zag eruit als een ongeluk in een taartenfabriek. Eve bekeek de mengelmoes van Power Rangers, Spider Man en My Little Ponies met een assortiment aan koekjes, cakejes en croissants als barricades, hindernissen en paardenstalletjes, en glimlachte.

'Eve!' riep Ian toen hij haar zag staan. Zijn stem klonk hard, te hard. Zijn zenuwen gonsden door de kamer als statische elektriciteit, en trok de aandacht van een stelletje aan de tafel naast hen. Een van hen begon te fluisteren.

Hij duwde zijn stoel naar achteren, waarbij hij een plastic figuurtje van tafel stootte. Drie paar blauwe ogen met lange wimpers keken in Eve's richting.

'Je bent er!'

'Ik ben toch niet te laat?' vroeg Eve, hoewel ze wist dat dat niet het geval was. Ze had twee wekkers gezet en was een halfuur eerder uit haar appartement in Kentish Town vertrokken om er zeker van te zijn dat ze op tijd was.

Ian keek op zijn horloge en schudde zijn hoofd. 'Precies op tijd.' 'Hannah, Sophie, Alfie, dit is Eve Owen, de vriendin over wie ik jullie vertelde.'

Eve glimlachte.

'Eve, dit is mijn oudste, Hannah, ze is twaalf, Sophie is acht. En Alfie, hij is vijf.'

'En twee maanden,' zei Alfie streng. Nu hij dat misverstand had opgehelderd kon hij verder gaan met testen hoe ver Spidermans benen konden doordraaien voor diens heupgewricht het begaf. Eve glimlachte schaapachtig en voelde zich net een presentatrice van een kinderprogramma.

'Hallo,' zei ze.

Drie gezichten staarden haar aan.

'Ik ben Eve,' zei ze terwijl ze haar hand uitstak naar het meisje dat het dichtst bij zat. Hannah mocht dan twaalf zijn, ze zag er een stuk ouder uit. Ze leek al een echte tiener. En veel langer dan één meter twintig. Ze straalde zelfvertrouwen uit. 'Hannah, leuk je te ontmoeten.'

'Hoi.' Hannah zwaaide als welkomstgroet met een hand, die ze vervolgens gebruikte om haar lange, glanzend gouden haren over haar schouder te gooien, voor ze doelbewust naar haar cappuccino greep.

'En jij bent Sophie.'

Het kind in het midden was een kleinere, iets mooiere en veel meisjesachtigere uitvoering van haar zus. Behalve haar Levi's spijkerbroek was er niets, van haar Converse schoenen tot haar Barbie

haarclips dat niet roze was.

'Prettig kennis te maken,' zei Sophie keurig. Ze schudde Eve's hand, voor ze naar haar vader keek om goedkeuring. Hij knikte.

'Ik ben Alfie,' zei het jongetje.

'Hallo Alfie.'

'Hou je van Spiderman of de Power Rangers? Ik hou van de Power Rangers, maar Spiderman is ook wel gaaf. Jij bent Venom.' Hij raapte een plastic figuurtje van de grond en duwde het in Eve's uitgestrekte hand.

'Dat is aardig van je,' zei ze, met een idioot gevoel van dankbaarheid.

'Wees daar maar niet zo zeker van,' zei Ian, terwijl hij met zijn hand door de haren van het jongetje woelde zodat de stekeltjes nog meer omhoog staken. 'Dat betekent alleen maar dat jouw poppe tje straks in elkaar geslagen wordt.'

'Venom is de schurk,' zei Alfie, alsof dat vanzelf sprak. 'Hij moet verliezen, dat hoort zo. Mogen we nu de taartjes opeten, papa?' Zonder te wachten op toestemming pakte hij het dichtstbijzijnde taartje van tafel, twee keer zo groot als zijn eigen hand, en bracht hem naar zijn mond. Het versierde zijn gezicht met chocolade en slagroom, zodat hij eruit zag als de Joker.

'Ga zitten, ga zitten,' zei Ian, terwijl hij de stoel die tussen hem en Hannah in stond naar achter schoof. 'Ik haal wel even koffie voor je. Zwart, toch?'

Je weet heus wel dat ik hem zwart drink, wilde ze zeggen. Dat doe ik toch altijd?

Maar dat zei ze niet. En ze weerstond de behoefte om zijn hand vast te pakken en hem duidelijk te maken dat alles goed zou komen. Aanraking van handen was uit den boze. Net als geruststellende armstrelingen of zelfs de meest formele zoen op de wang. Ze waren al negen maanden elkaars geliefden, maar dit was nieuw terrein en Eve was nog steeds bezig de regels te leren.

Dit was meer dan meisje ontmoet jongen, meisje vindt jongen leuk, meisje gaat uit met jongen en wordt verliefd etc. Dit was meisje ontmoet jongen, meisje vindt jongen leuk, meisje gaat uit met jongen en ontdekt dat jongen al met ander meisje uit is geweest, meisje ontmoet kinderen van jongen.

Met andere woorden, dit was serieus.

Eve had nooit gedacht ooit voor een getrouwde man te kunnen vallen. Nou ja, een weduwnaar, om precies te zijn. Maar getrouwd, weduwnaar, gescheiden... Het was gewoon nooit in haar opgekomen dat zoiets haar kon gebeuren. Het was eigenlijk net als borstvergrotingen, botox en baby's: een van die dingen waarvan ze altijd had gezegd, *dat nooit*.

Maar toen kwam hij de roltrap aflopen, de Starbucks in, op de tweede verdieping van boekwinkel Borders op Oxford Street, meer dan een jaar geleden. Het was Ians keuze geweest, niet haar idee van een geschikte plek voor een interview; te luidruchtig, te veel publiek, te veel risico om afgeluisterd te worden. Ze stapte van de roltrap af, zag hem aan een tafel lezen in *Boetekleed* van Ian McEwan,

toen haar favoriete boek, en voelde een steek in haar buik die haar verraadde dat ze op het punt stond om een hoofdzonde te begaan. Hij was lang en slank, met een redelijk grote neus, die nog beter uitkwam door zijn recent geknipte haar. Maar het was de intensiteit waarmee hij zijn boek las die haar aantrok. Nog voor hij had opgekeken, was ze voor haar interviewonderwerp gevallen. Ze had nooit gedacht ooit op een getrouwde man te vallen. Eve herhaalde het in haar hoofd. Eigenlijk deed ze er alles aan om überhaupt op niemand te vallen. Ze kon het aantal geliefden van de afgelopen tien jaar op een hand tellen. En ze had niet eens een hand nodig om de mannen te tellen van wie ze ook maar een nacht had wakker gelegen toen ze waren vertrokken. Ze had haar droombaan als journalist bij een groot tijdschrift op haar tweeëndertigste en, los van een serieuze relatie in haar tweede jaar op de universiteit, liet ze nooit iemand tussen haar en haar doel komen.

Dus kwam haar gevoel voor Ian Newsome als meer dan een verrassing. Het kwam als een schok.

Maar in het begin was het nog helemaal niet ingewikkeld. Caroline was al negen maanden overleden toen Eve Ian interviewde; en het duurde daarna nog zes maanden voor ze samen in bed belandden. Oké, vijf maanden, twee weken en drie dagen. Maar toen hij opstond, in zijn spijkerbroek en jasje, om haar stoel naar achter te trekken, was Eve meteen verkocht. En toch was hij tijdens die eerste ontmoeting als onderwerp van haar interview niet eens zo heel gemakkelijk geweest.

Hij had het interview eigenlijk helemaal niet willen doen. Hij zat daar, omgeven door toeristen, twee verdiepingen boven Oxford Street, omdat hij moest. Carolines uitgever had erop aangedrongen. *Kostbare momenten*, een verzameling van haar columns uit haar drie jaar lange strijd tegen borstkanker zou uitkomen op de eerste herdenkingsdag van haar dood. En Ian was moreel, om niet te zeggen contractueel, verplicht om het te promoten.

Aangezien een groot deel van de opbrengst ten goede kwam aan een fonds dat zorgde voor de opleiding van speciale oncologische verpleegsters, die Caroline tijdens haar laatste dagen hadden bijgestaan, kon hij onmogelijk weigeren.

The Times, de krant waar Caroline voor had gewerkt, zou fragmenten uit het boek publiceren; dus had hij ingestemd met een interview voor hun zaterdagnummer, voorafgaand aan het verschijnen van het boek, plus nog één extra interview. Uit de ontelbare verzoeken had hij gekozen voor *Beau*, het vrouwenblad waar Eve voor werkte.

Het eerste dat hij had gezegd was: 'Kan ik een koffie voor je halen?' Eve zag in dat hij hiermee de leiding op zich probeerde te nemen en liet hem zijn gang gaan. Het tweede was: 'Ik sta niet toe dat de kinderen gefotografeerd worden.' Hij keek Eve met ijs – blauwe ogen aan terwijl ze een voorzichtig slokje nam van haar gloeiend hete Americano, waarna ze de blaren in haar mond kon

voelen opkomen.

Goeie start.

'Het spijt me,' zei Eve, ze hoorde zelf dat ze verviel in haar interviewtoontje.

'Maar we hebben toch echt iets nodig.' Ze probeerde niet met haar tong over de blaren te gaan. 'Dat heb ik vanaf het begin tegen je uitgever gezegd.'

Ians mond vertrok in een strakke lijn. Zo strak, dat zijn lippen bijna onzichtbaar werden. 'En ik heb vanaf het begin gezegd,' zei hij, 'dat er geen foto's gemaakt mogen worden. Dat was mijn voorwaarde. Na alles wat ze hebben meegemaakt, het verlies van hun moeder en... En alles. Ze beschermen, ze iets kunnen geven... een normaal bestaan. Dat is het allerbelangrijkst. Dat begrijp je toch wel.'

'Natuurlijk begrijp ik dat.'

Eve forceerde een glimlach, ze zocht wanhopig naar een manier om het interview te redden. Ze begreep het wel, maar ze begreep ook dat Miriam, haar hoofdredacteur, haar zou vermoorden als ze met lege handen terugkwam. Natuurlijk konden ze foto's van Caro line kopen van *The Times*. Of foto's van toen ze het ziekenhuis verliet. Maar Miriam wilde nieuw materiaal. Iets persoonlijks. Iets wat de *Beau*-lezers, die bijna allemaal in de dertig waren, zou raken. Het levensjaar waarin Caroline had ontdekt, terwijl ze Alfie borstvoeding gaf, dat ze een knobbeltje had. Een knobbeltje waarvan iedereen dacht dat het duidde op een niet-levensbedreigende vorm van kanker.

Eve dacht snel na. Ze had maar een uur met deze vent. Het laatste wat ze kon gebruiken was een halfuur ruzie over een foto. Toen wist ze het. 'U bent fotograaf, toch? Ik neem aan dat uw familie – album prachtig is. Wat dacht u van een foto van Caroline met de kinderen toen ze nog jonger waren, voor zij ziek werd? Daarop zijn de kinderen amper te herkennen. Uw jongste, Alfie, was nog een baby'tje. Dat is dan toch geen inbreuk op hun privacy?'

'Ik zal erover denken,' zei Ian nors. Zijn frons vertelde haar dat het onderwerp hierbij was afgesloten.

Het artikel was een succes. Na die valse start had Ian vrijuit gesproken over Caro's leven en publieke overlijden, hij vertelde zelfs over de kinderen waar hij overduidelijk erg gek op was. De volgende dag e-mailde hij haar drie foto's uit zijn familiealbum van Caro en de kinderen, toen ze nog klein waren. De foto's waren nog nooit eerder ergens te zien geweest. Pas later, toen het artikel al gepubliceerd was, had Eve naar de pagina gekeken en gezien dat er maar een foto was waar Ian ook op stond, op de achtergrond, achter Caroline en haar trio van prachtige engeltjes.

'Ja, hij is natuurlijk fotograaf,' had haar assistent gezegd. 'Hij stond achter de camera.'

Maar toch, er was iets aan de foto dat haar bezighield.

Eve kon niet verbaasder zijn toen, een week nadat het nummer met Ians verhaal was uitverkocht, haar mobieltje overging en hij aan de andere kant hing.

'Ik hoop niet dat je het erg vindt dat ik bel.'

'Nee hoor, helemaal niet,' zei Eve. Ze had wel verwacht dat hij zou bellen in de week dat het artikel uitkwam om te zeggen dat hij dit of dat niet had gezegd, maar deze toon was ze niet gewend van boze of teleurgestelde geïnterviewden. Dus wat wilde hij dan wel? 'Ik... ik vroeg me af of je een keer tijd had voor een kop koffie?' Zelfs toen was Eve er nog niet helemaal zeker van dat hij haar op een date vroeg; het was een kop koffie. En toen nog een. En nog een. Tussen toen en nu, had Ian Newsome een enorme hoeveelheid cafeïne voor haar besteld.

'Ik heb iets voor jullie gekocht,' zei Eve, terwijl ze haar regenjas uittrok en hem over de leuning van haar stoel hing. Ze probeerde niet te zien hoe Hannah haar gestreepte t-shirt bekeek. Of de uitdrukking op haar gezicht nu walging uitstraalde of iets anders, viel moeilijk te zeggen, maar het was IN ELK GEVAL geen bewondering.

Misschien had ze er te veel werk van gemaakt, dacht Eve. Misschien kon het meisje dat ruiken, zoals honden angst kunnen ruiken en katten altijd direct op die ene allergische persoon in de kamer aflopen.

'Hier,' zei ze, terwijl ze een exemplaar van Philip Pullman's *Northern Lights* aan Hannah gaf. 'Ik vond dit geweldig. Ik hoop dat je het nog niet hebt gelezen.'

Hannah glimlachte beleefd maar stak haar hand niet uit. 'Dat heb ik wel, om eerlijk te zijn. Toen ik nog klein was...'

'Maar dank je,' voegde ze er aan toe, toen Sophie haar een port gaf. 'Ik vond het inderdaad een geweldig boek.'

Het boek hing in de lucht, zwevend boven bekers met afkoelende warme chocolademelk. Het meisje negeerde het nadrukkelijk. Eve kon zichzelf wel voor haar kop slaan.

Dit was al moeilijk genoeg. Waarom had ze in godsnaam zo'n risico genomen? Het zou zoveel makkelijker geweest zijn om gewoon aan Ian te vragen welke boeken ze al hadden. Maar zij moest het zo nodig weer allemaal zelf doen. Zij moest bewijzen dat ze het kon.

'O,' zei Eve, waarmee ze haar verlies toegaf. 'Wat jammer. Ik ruil het wel voor iets anders.'

'O, dat hoeft niet.' Hannah hield een tijdschrift vol ezelsoren omhoog, opengevouwen bij een artikel over *Gossip Girl*. 'Ik lees toch liever tijdschriften.'

'En ik dan?' vroeg Alfie. 'Wat heb je voor mij gekocht?'

'Het is nog niet jouw beurt,' zei Sophie, terwijl ze Alfie een klap op zijn arm gaf. 'Het is mijn beurt.'

'Au!' Alfies gezicht trok wit weg. Maar toen hij zag dat Eve naar hem keek, glimlachte hij. Hij was niet het type om boos te zijn. Ze raapte haar moed bijeen en gaf Sophie het felgekleurde boek. 'Het is de nieuwe Jacqueline Wilson; ik hoop dat jij deze nog niet gelezen hebt.'

Ian hoorde Sophies kreet toen hij terugkwam met een grote kop en schotel waar hij bij de bar op had staan wachten. 'Wat is er aan

de hand?' zei hij. Hij keek Eve aan met een vragende blik.

'Kijk,' zei Sophie, zwaaiend met het boek. 'Kijk wat Eve voor me gekocht heeft!'

'Bof jij even!' zei Ian tevreden.

'Wat heeft Eve voor mij gekocht?' vroeg Alfie opnieuw.

'Jezus, Alfie,' zei Hannah. 'Doe niet zo onbeleefd.' Ze was al groot genoeg om net als haar moeder te klinken. Nou ja, wat Eve zich van Caro's stem kon herinneren, die ze op de televisie had gehoord.

'Zo is het genoeg,' zei Ian, rollend met zijn ogen. 'Doe eens rustig jullie. En Hannah, je weet dat ik het niet prettig vind als je vloekt.'

Hannah fronste.

Nerveus gaf Eve Alfie *Charlie en de Chocoladefabriek*, een boek waar ze zelf dol op was. Ze had hem nog steeds ergens staan, waarschijnlijk op zolder bij haar ouders.

'Hé, pap, kijk,' zei Alfie, terwijl hij het uit haar handen greep. Alle resten chocola die nog op zijn gezicht zaten kwamen direct op de kaft van het boek terecht. 'Spiderman heeft een nieuwe hovercraft.'

Hij zette een van zijn plastic figuurtjes op het boek voor hij zich naar Eve omdraaide.

'Jij bent Venom.'

'Later,' zei Ian. 'Laat Eve eerst haar taart eten.' Hij glimlachte naar haar, keek toen naar de tafel waarna een frons op zijn voorhoofd verscheen. 'Alfie,' zei hij. 'Waar is Eve's taartje gebleven?'